

Warszawa, 29 sierpnia 2008 r.

**Szanowny Pan
Witold Kołodziejski
Przewodniczący Krajowej Rady
Radiofonii i Telewizji**

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie konsultacji dotyczących implementacji dyrektywy 2007/65/EC, która zmieniła dyrektywę 89/552/EEC (tzw. Dyrektywa „O telewizji bez granic”) nadając jej tytuł: dyrektywa „O audiowizualnych usługach medialnych”, TVN S.A. przedstawia poniżej odpowiedzi do poszczególnych pytań ujętych w tzw. dokumentach problemowych:

Dokument problemowy nr 1
Zmiana podejścia regulacyjnego

5. Zagadnienia do dyskusji

5.1. Zakres przedmiotowy

5.1.1. Czy Państwa zdaniem zaproponowana w art. 1 lit. a) dyrektywy definicja audiowizualnych usług medialnych jest wystarczająco jasna i precyzyjna i w związku z tym powinna być w tym samym brzemieniu inkorporowana do polskiego porządku prawnego, czy wymaga dalszego doprecyzowania np. poprzez stworzenie listy usług spełniających wymogi definicyjne audiowizualnych usług medialnych lub też listy usług nie objętych zakresem dyrektywy? Czy i w jaki sposób należy uwzględnić w polskim porządku prawnym wskazania motywów preambuły precyzujących definicję audiowizualnej usługi medialnej (motywy 3,16-25)? Czy mają Państwo inne propozycje doprecyzowania definicji „audiowizualnej usługi medialnej” zaproponowanej w art. 1a dyrektywy?

Zasada supremacji prawa Wspólnot Europejskich wsparta zasadą harmonizacji prawa wspólnotowego nie pozwala na tworzenie odmiennych w skutkach jak i w znaczeniu definicji terminu „audiowizualne usługi medialne”. Nie oznacza to jednak, że definicja zawarta w tłumaczeniu Dyrektywy o usługach audiowizualnych nie może być doprecyzowana przez użycie bardziej adekwatnej, niż tłumaczenie terminologii albo przywołanie obrazowych przykładów.

5.1.2. Czy Państwa zdaniem zaproponowany w dyrektywie podział na rozpowszechnianie telewizyjne (art. 1 lit. e) i audiowizualne usługi medialne na żądanie (art. 1 lit. g) jest wystarczająco jasny i precyzyjny i w związku z tym powinien zostać w tym samym kształcie inkorporowany do polskiego porządku prawnego czy też wymaga dalszego doprecyzowania? Jakie potencjalne problemy może Państwa zdaniem rodzić zaproponowany podział?

Podział na usługi linearne i nielinearne, w którym czynnikiem różnicującym jest możliwość wyboru audycji i czasu transmisji przez odbiorcę jest czytelny i odpowiada definicjom zawartym w dyrektywie o usługach audiowizualnych.

5.1.3. Czy Państwa zdaniem zaproponowana w dyrektywie definicja audycji (art.1 lit b) jest wystarczająco jasna i precyzyjna i w związku z tym powinna być w tym samym brzmieniu inkorporowana do polskiego porządku prawnego czy też wymaga dalszego doprecyzowania? Jakie potencjalne problemy Państwa zdaniem rodzić może przyjęcie nowej definicji audycji?

Pojęcie audycji wymaga doprecyzowania. Użyte słowo „układ” w odniesieniu do kompozycji ramówki programu telewizyjnego nie jest precyzyjne.

5.1.4. Czy Państwa zdaniem zaproponowane w dyrektywie definicje nadawcy (art. 1 lit f) oraz dostawcy usług medialnych (art.1 lit d) są wystarczająco jasne i precyzyjne i w związku z tym powinny zostać w tym samym brzmieniu inkorporowane do polskiego porządku prawnego czy też wymagają dalszego doprecyzowania?

Nie mamy uwag.

5.1.5. W jaki sposób Państwa zdaniem powinny być regulowane audiowizualne usługi medialne (zarówno usługi linearne jak i na żądanie), które na gruncie obowiązującego prawa nie podlegają obowiązkowi koncesjonowania, a które zgodnie z art. 2 dyrektywy podlegają polskiej jurysdykcji (np. koncesjonowanie działalności przez organ regulacyjny, wydawanie zezwoleń przez organ regulacyjny, rejestracja podmiotów świadczących usługi przez organ regulacyjny, rejestracja podmiotów świadczących usługi przez organizacje współregulacyjne, zgłoszenie działalności do organu regulacyjnego lub organizacji współregulacyjnej lub inny sposób regulacji) tak aby cele dyrektywy były w pełni i skutecznie realizowane?

Zważywszy na treść Motywu 15, który stanowi, iż żaden przepis Dyrektywy nie może stanowić zachęty do wprowadzania nowych systemów koncesjonowania lub zatwierdzania przez organy administracji działalności polegającej na wprowadzaniu nowych usług, należy kontynuować istniejący system zgodnie z zasadami polskiego prawa, nie rozszerzając dotychczasowego zakresu kompetencji działającej administracji.

5.1.6. Czy Państwa zdaniem audiowizualne usługi medialne w rozumieniu dyrektywy powinny być regulowane przez jedną, dwie lub więcej właściwą organizację/instytucję?

Nie widzimy potrzeby regulacji działalności polegającej na świadczeniu usług medialnych w zakresie uregulowanym Dyrektywą jednocześnie przez dwa organy administracji.

5.1.7. Jaką widzą Państwo rolę KRRiT w regulacji audiowizualnych usług medialnych (zarówno usług linearnych jak i na żądanie), które na gruncie obowiązującego prawa nie podlegają obowiązkowi koncesjonowania, a które zgodnie z art. 2 podlegają polskiej jurysdykcji?

KRRiT posiada doświadczenia w pełnieniu funkcji monitoringu i mogłaby te funkcje nadal wypełniać.

5.1.8. Czy właściwa organizacja/instytucja mająca regulować rynek audiowizualnych usług medialnych powinna prowadzić monitoring przestrzegania przepisów dyrektywy (np. w zakresie ochrony małoletnich i promocji dzieł europejskich), opierać się tylko na systemie skarg składanych przez konsumentów czy też łączyć oba systemy? Jaki jest Państwa pomysł na zorganizowanie spójnego i efektywnego systemu monitoringu i/lub skarg dla poszczególnych rodzajów audiowizualnych usług medialnych?

Nie mamy własnych doświadczeń w tym zakresie i nie możemy sugerować rozwiązań.

5.2. Alternatywne sposoby regulacji

5.2.1. W jakich obszarach regulowanych przez dyrektywę (np. ochrona małoletnich, udostępnianie audiowizualnych usług medialnych dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu, handlowe przekazy audiowizualne, regulacja audiowizualnych usług medialnych na żądanie etc.) dostrzegają Państwo możliwość wprowadzenia mechanizmów współregulacyjnych, które mogłyby się przyczynić do skutecznej realizacji celów dyrektywy?

5.2.2. Które instytucje publiczne oraz istniejące podmioty prywatne/społeczne (np. organizacje gospodarcze, pozarządowe lub stowarzyszenia) mogłyby Państwa zdaniem współtworzyć ewentualne mechanizmy współregulacyjne? W jaki sposób mogłyby wyglądać współpraca pomiędzy instytucjami publicznymi a tymi podmiotami?

5.2.3. W jakich obszarach regulowanych przez dyrektywę (np. ochrona małoletnich, udostępnianie audiowizualnych usług medialnych dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu, handlowe przekazy audiowizualne, regulacja audiowizualnych usług medialnych na żądanie etc.) dostrzegają Państwo możliwość wprowadzenia mechanizmów samoregulacyjnych, które mogłyby stanowić uzupełnienie regulacji prawnych i które mogłyby się przyczynić do skutecznej realizacji celów dyrektywy?

5.2.4. Które istniejące podmioty prywatne/społeczne (np. organizacje gospodarcze, pozarządowe lub stowarzyszenia) Państwa zdaniem mogłyby tworzyć mechanizm samoregulacyjny w tym obszarze?

5.2.5. Jaka rolę Państwa zdaniem mogłyby pełnić KRRiT w przypadku wprowadzenia mechanizmów samo- i współregulacyjnych w obszarze objętym zakresem przedmiotowym dyrektywy?

W odniesieniu do pytań zawartych w punktach 5.2.1 do 5.2.5 odpowiadamy zbiorczo: Poruszone w pytaniach zagadnienie samoregulacji ma bardzo poważny wymiar w świetle ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Ustawa ta przewiduje, że kodeksy dobrych praktyk będące formą dobrowolnie przyjętych zobowiązań przez przedsiębiorcę, który zobowiązuje się ich przestrzegać objęte są poważną odpowiedzialnością przewidzianą przepisami tej ustawy, tj. odpowiedzialnością cywilną, w tym odszkodowawczą oraz odpowiedzialnością karną.

Dlatego zagadnienia samoregulacji, przyjęcia regulaminów i kodeksów etycznych wymagają współodpowiedzialności partnerów społecznych i gospodarczych, odpowiedniego poziomu profesjonalizmu, znajomości przedmiotu regulacji. W różnych systemach prawa takie dobrowolnie przyjęte regulacje tworzone były latami jako wynik pozytywnych i negatywnych doświadczeń, a nade wszystko dorobku orzecznictwa. W Polsce, niestety dorobek orzeczniczy jest bardzo mizerny.

Systemy samoregulacji nie mogą być dziełem przypadku, nieprzemyślanych decyzji lub niekompetentnych opracowań.

Dokument problemowy nr 2
Jurysdykcja oraz rozszerzona procedura współpracy

3.1. Jurysdykcja

3.1.1. Jak Państwa zdaniem należy implementować postanowienia określające jurysdykcję w stosunku do dostawców usług medialnych?

Naszym zdaniem niezbędne jest wzorem poprzednich implementacji zamieszczenie w polskiej ustawie o radiofonii i telewizji wprost przepisów Dyrektywy odnoszących się do zagadnienia jurysdykcji.

3.1.2. Czy potrzebne jest Państwa zdaniem wprowadzenie obowiązku udzielania przez właściwe podmioty informacji niezbędnych do ustalenia właściwej jurysdykcji państwowej?

W odniesieniu do polskich podmiotów konieczne jest dokonanie pod tym kątem analizy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Jednakże biorąc pod uwagę status podmiotów zagranicznych nadających spoza terytorium Polski, należy zastanowić się nad potrzebą wprowadzenia konkretnych regulacji w ustawie o radiofonii i telewizji, z uwagi na regulacje Dyrektywy mające charakter ogólny.

3.1.3. Jaki organ regulacyjny powinien Państwa zdaniem sprawować pieczę nad tym zadaniem, tzn. określaniem właściwej jurysdykcji dostawców usług medialnych mających postać linearną (rozpowszechniania) i nielinearną (usług na żądanie), celem zapewnienia poprawności implementacji AMSD, w tym obowiązku określonego w art. 3 ust. 6 AMSD?

Naszym zdaniem Krajowa Rada jest organem konstytucyjnie uprawnionym do badania zawartości contentu, realizującym konstytucyjne zadanie strażnika wolności słowa, co powinno stanowić gwarancję zachowania zasady proporcjonalności w przypadku ingerencji w zawartość publikowanych materiałów.

3.2. Rozszerzona procedura współpracy

3.2.1. Jak należy Państwa zdaniem dokonać implementacji zarysowanej ogólnie w AMSD rozszerzonej procedury współpracy w kwestiach jurysdykcyjnych (art. 3 ust. 2 – 5 AMSD)?

Są to zagadnienia, które należy opracowywać w uzgodnieniu z partnerami w innych krajach, nie jesteśmy kompetentni w poszukiwaniu takich rozwiązań.

3.2.2. Jak szeroki katalog kryteriów należy wyznaczyć, aby ocenić czy nadawca kieruje przekaz telewizyjny „w całości lub w przeważającej większości” na określone terytorium?

Z uwagi na realia polskie, decydujące powinno być kryterium językowe. Język polski jest jedynie rozpowszechniony w Polsce i nadawca z zagranicy, który posługuje się językiem polskim niewątpliwie kieruje swój przekaz na terytorium Polski.

3.2.3. Motyw 33 preambuły określa przykładowy, otwarty katalog kryteriów, jakie można wziąć pod uwagę w tym zakresie; źródło dochodów z reklam telewizyjnych lub abonamentu, główny język danej usługi lub obecność audycji lub przekazów handlowych skierowanych

bezpośrednio do widzów w państwie członkowskim, w którym są one odbierane. Czy katalog ten wymaga rozszerzenia, a jeśli tak to o jakie kryteria? Czy zastosowanie tych kryteriów wymaga dalszego uszczegółowienia, a jeśli tak to o jakie przesłanki?

Odpowiedź na to pytanie zawarta jest w odpowiedzi na pytanie 3.2.2.

3.2.4. Jak należy Państwa zdaniem implementować obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze *in fine*?

Trudno odpowiedzieć na tak mało precyzyjne pytanie.

3.2.5. Jakie kryteria należy Państwa zdaniem uwzględnić badając istnienie przesłanki intencji obejścia surowszych przepisów prawa państwa odbioru, o którym mowa w art. 3 ust. 3 lit. b)?

Istotne znaczenie może mieć porównanie przepisów kraju pochodzenia z przepisami kraju odbioru.

3.2.6. Jakie sankcje prawne należy Państwa zdaniem uwzględnić w ramach drugiego stopnia procedury współpracy; np. zakaz retransmisji, inne podobne środki - art. 3 ust. 3?

Jesteśmy przeciwni stosowaniu surowych sankcji, upomnienie powinno poprzedzać zakazy retransmisji.

3.2.7. Jak należy Państwa zdaniem implementować wskazania zawarte w motywie 66 preambuły wyznaczającym zalecany „poziom zero” rozszerzonej procedury współpracy? Jak powinna wyglądać implementacja tego wskazania?

Jest to zagadnienie, które powinno być rozwiązane w ramach wzajemnych uzgodnień, których wzorcem mogłaby wypracować EPRA stanowiąca platformę współpracy organów regulacyjnych w Europie.

Dokument problemowy nr 3 **Handlowe przekazy audiowizualne**

5.1. Reguły jakościowe dla wszystkich handlowych przekazów audiowizualnych

5.1.1. Jakie rozwiązania i działania dostawców usług audiowizualnych byłyby właściwe w odniesieniu do „niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól/sód i węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie” w świetle art. 3e ust. 2 dyrektywy? Czy i w jaki sposób prawo powinno promować te rozwiązania i zachęcać do prowadzenia takich działań?

Uważamy, że wzorem państw zachodnich celowe byłoby poddanie się nadawców umiarkowanym mechanizmom współregulacji, pod warunkiem stworzenia racjonalnych reguł.

5.1.2. Czy i w jakim zakresie uważają Państwo za celowe zastosowanie samo-i współregulacji w zakresie reguł dotyczących handlowych przekazów audiowizualnych? Jeśli tak, jakie obszary powinny zostać objęte tymi alternatywnymi formami regulacji?

Odpowiedź na to pytanie zawarta jest w odpowiedzi na pytanie poprzednie. Poruszone w pytaniu poprzednim zagadnienia są tradycyjnymi obszarami współregulacji i samoregulacji.

5.2. Reguły dotyczące lokowania produktu

5.2.1. Czy i ewentualnie w jakim zakresie należy Państwa zdaniem dopuścić stosowanie lokowania produktu? Czy Polska powinna dopuścić stosowanie lokowania produktów w przypadkach wskazanych w art. 3g ust. 2 dyrektywy? Czy stosowanie tej formy handlowego przekazu audiowizualnego powinno być dopuszczalne jedynie w pewnych wybranych typach audycji?

Nasza odpowiedź na to pytanie jest jednoznaczna – jesteśmy za pełnym, dopuszczalnym w świetle Dyrektywy, stosowaniem instytucji lokowania produktu w Polsce. Kraje, które nie dopuszczają do stosowania lokowania produktu na swoim terytorium, okażą się mniej konkurencyjne w stosunku do tych, które zdecydowały się na ten krok. Kraj, który dobrowolnie zrezygnuje z product placement postawi się w gorszej sytuacji, niż kraj, który wprowadzi tę instytucję. W takiej sytuacji polska produkcja telewizyjna okazałaby się droższa, niż zagraniczna i mniej konkurencyjna, a w rezultacie zagraniczne produkcje bardziej atrakcyjne cenowo, wypierałyby produkcję polską. W efekcie może to spowodować zubożenie polskiej produkcji telewizyjnej.

5.2.2. Czy definicja lokowania produktu zawarta w art. 1 lit. m) dyrektywy jest Państwa zdaniem wystarczająco precyzyjna i powinna być w takim brzmieniu przeniesiona do polskiej ustawy? W szczególności czy ustawa powinna określać próg „znaczej wartości” rekwizytów lub usług, o którym mowa w motywie 61 dyrektywy?

Formuła zawarta w Motywie 61 Dyrektywy jest w dużym stopniu niejasna, a kryterium znacznej wartości rekwizytów i usług - nieprecyzyjne, wymagające uściślenia.

5.2.3. Czy Państwa zdaniem ustawa powinna precyzować warunek nadmiernego eksponowania produktu, o którym mowa w art. 3g ust. 2 lit. c) dyrektywy?

Nie wydaje się możliwe sprecyzowanie w pełni ścisłych kryteriów „nadmiernego eksponowania produktu, zawsze jest to kwestia oceny konkretnej sytuacji faktycznej.

5.2.4. W jaki sposób należy Państwa zdaniem oznaczać audycje z zastosowaniem lokowania produktu, zgodnie z wymogami dyrektywy? Czy należy zastosować rozwiązanie proponowane w motywie 60 tj. oznaczanie takich audycji za pomocą „neutralnego symbolu graficznego”? Czy prawo powinno określać wzór takiego symbolu?

Propozycja wydaje się być dobrym rozwiązaniem.

5.2.5. Czy Polska powinna skorzystać z wyjątku przewidzianego w art. 3g ust. 2 *in fine* i odstąpić od zawartego w art. 3g lit. d) dyrektywy wymogu informowania widzów o zastosowaniu lokowania produktu, o ile dana audycja nie została wyprodukowana przez

dostawcę usług medialnych ani przedsiębiorstwo z nim związane ani taka produkcja nie została przez te podmioty zlecona?

Nadmiar informacji handlowych często przeszkadza w odbiorze programu. Jeśli można ich uniknąć, jest to wskazane.

5.3. Reguły dotyczące sponsorowania

5.3.1. W jaki sposób należy uregulować kwestię oznaczania audycji, w której zastosowano zarówno sponsorowanie jak i lokowanie produktu?

Z treści Dyrektywy wynika , że są to dwie kategorie przekazu handlowego i dwie różne metody informacji handlowej. Wydaje się, że jest możliwe stosowanie ich obok siebie.

5.3.2. Czy Państwa zdaniem Polska powinna skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 3f ust. 4 dyrektywy i zabronić prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych?

Wymaga rozważenia problem skutków, jakie wywoła zakaz prezentowania znaku firmowego sponsora. Może to spowodować rezygnację ze sponsorowania audycji tej kategorii.

5.4. Reklama w usługach linearnych – (reklama telewizyjna)

5.4.1. W jaki sposób należy Państwa zdaniem sformułować reguły wyróżnienia i oddzielenia reklamy telewizyjnej by umożliwić zastosowanie tzw. „nowych technik reklamowych”? W jaki sposób należy sformułować reguły dotyczące przestrzennego oddzielenia reklamy telewizyjnej zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy? Czy prawo powinno szczegółowo regulować zasady stosowania poszczególnych nowych technik reklamowych takich jak na przykład reklama na podzielonym ekranie?

Krajowy regulator powinien być bardziej odważny w formułowaniu nowych przepisów dotyczących nowoczesnych technik reklamowych. Widz obcuający z Internetem jest przyzwyczajony do nowoczesnych technologii i nie reaguje w sposób tradycyjny na reklamę, a świadomy jej znaczenia dla finansowania programu – traktuje reklamę jako produkt uboczny w programie telewizyjnym.

5.4.2. Czy i ewentualnie w jakim zakresie Polska powinna Państwa zdaniem rozważyć utrzymanie obecnie obowiązujących bardziej szczegółowych lub bardziej surowych od przewidzianych w dyrektywie reguł dotyczących działalności reklamowej, korzystając z art. 3 ust.1 dyrektywy?

Wiele krajów Europy oczekuje złagodzenia twardych reguł i restrykcji reklam, traktując elastyczność, z jaką Dyrektywa podchodzi do restrykcji reklamowych oraz otwarcie się na product placement, jako nowe źródła finansowania produkcji audiowizualnej, ważne w konkurencji z przemysłem amerykańskim.

Kreowanie barier rozwoju przemysłu telewizyjnego w Polsce może okazać się dla tej gałęzi przemysłu zabójcze.

Dokument problemowy nr 4
Ochrona małoletnich i edukacja medialna

5.1. Usługi linearne

5.1.1. W jaki sposób zapewnić właściwy poziom ochrony małoletnich przed niedozwolonymi treściami w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego nie podlegającego obowiązkowi koncesjonowania a pozostającego w polskiej jurysdykcji zgodnie z art. 2 dyrektywy np. transmisja strumieniowa na żywo (*live streaming*) czy nadawanie w Internecie (*webcasting*)?

Powszechnie na świecie stosowane systemy zabezpieczeń oraz filtrowania programów zawsze jednak połączone z efektywną kontrolą rodziców mogą dać wyniki. Iluzja stworzenia idealnego systemu kontroli nie powinna zdominować myślenia na ten temat.

5.1.2. Czy Państwa zdaniem zasadne jest rozszerzenie wymogu kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi dotychczas obowiązujących nadawców na wszystkich dostawców usług linearnych?

Uważamy, że obowiązujący system jest dostatecznie szczegółowy i dobrze spełnia swoją rolę.

5.1.3. Czy monitoringiem przestrzegania obowiązków wynikających z ochrony małoletnich we wszystkich usługach linearnych powinna zajmować się jedna, dwie lub więcej instytucji/organizacji? Jaka Państwa zdaniem powinna być rola KRRiT w tym względzie?

Uważamy, że rola jaką wyznaczono Krajowej Radzie jest właściwie wypełniana i nie widzimy potrzeby powoływania kolejnych organów dublujących jej zadania. Nie wyklucza to możliwości wprowadzenia dobrowolnych mechanizmów samodyscyplinujących lub współregulacji, pod warunkiem utrzymania odpowiedniego poziomu samoregulacji.

5.1.4. Jaka instytucja/organizacja powinna Państwa zdaniem rozpatrywać skargi formułowane przez widzów na audycje mogące poważnie zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich rozpowszechniane przez wszystkich dostawców linearnych audiowizualnych usług medialnych pozostających w polskiej jurysdykcji zgodnie z art. 2 dyrektywy? Jaka Państwa zdaniem powinna być rola KRRiT w tym względzie?

Jak podkreślaliśmy uprzednio, Krajowa Rada z racji swoich konstytucyjnych zadań strażnika wolności słowa daje gwarancję spełniania we właściwym wymiarze także roli strażnika interesów małoletnich.

5.1.5. Czy widzicie Państwo możliwość utworzenia mechanizmu współregulacji lub samoregulacji w obszarze ochrony małoletnich w usługach linearnych w szczególności w przypadku usług nie podlegających do tej pory koncesjonowaniu? Jeśli tak, to jak Państwa zdaniem mógłby on wyglądać? Jakie mogłyby być główne elementy tego systemu? Z jakich doświadczeń Państwa zdaniem warto w tym kontekście skorzystać?

Jak wielokrotnie podkreślaliśmy istnieją takie możliwości w granicach, które wypracują wspólnie zainteresowane strony w granicach odpowiadających przepisom prawa.

5.2. Usługi na żądanie

5.2.1. W jaki sposób zapewnić właściwy poziom ochrony małoletnich w usługach na żądanie tak, aby małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli słuchać ani oglądać przekazów mogących poważnie zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu? Jakie środki techniczne powinny zostać wprowadzone przez dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie w celu ochrony małoletnich?

Doświadczenia krajów zachodnich pokazują, że najbardziej skutecznym okazuje się system kontroli rodziców, a także edukacja szkolna. Możliwe jest również wprowadzenie systemów technicznych zabezpieczeń jako dodatkowych instrumentów ochronnych.

5.2.2. Czy Państwa zdaniem zasadne jest rozszerzenie wymogu kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi dotychczas obowiązujących nadawców na wszystkich dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie? Czy dla audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinny zostać opracowane odrębne klasyfikacje?

Naszym zdaniem nie ma potrzeby wprowadzania odrębnych kwalifikacji.

5.2.3. Jaka instytucja/organizacja powinna Państwa zdaniem nadzorować i monitorować dostawców usług na żądanie w zakresie zapewnienia ochrony małoletnich?

Naszym zdaniem instytucją tą powinna być Krajowa Rada.

5.2.4 Jaka instytucja/organizacja powinna Państwa zdaniem rozpatrywać skargi formułowane przez widzów na przekazy mogące poważnie zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich rozpowszechniane przez wszystkich dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie pozostających pod polską jurysdykcją zgodnie z art. 2 dyrektywy?

Naszym zdaniem instytucją tą powinna być Krajowa Rada.

5.2.5. Czy widzicie Państwo możliwość utworzenia mechanizmu współregulacji lub samoregulacji w obszarze ochrony małoletnich w usługach na żądanie? Jeśli tak to jak Państwa zdaniem mógłby on wyglądać? Jakie mogłyby być główne elementy tego systemu? Z jakich doświadczeń Państwa zdaniem warto w tym kontekście skorzystać?

Podobnie jak w innych pojawiających się pytaniach, podkreślmy, iż istnieją takie możliwości w granicach, które wspólnie wypracują zainteresowane strony.

5.3. Ochrona małoletnich w handlowych przekazach audiowizualnych

5.3.1. Czy widzicie Państwo możliwość utworzenia mechanizmu współregulacji lub samoregulacji w obszarze ochrony małoletnich w handlowych przekazach audiowizualnych? Jeśli tak to jak, Państwa zdaniem, mógłby on wyglądać? Jakie mogłyby być główne elementy tego systemu? Z jakich doświadczeń, Państwa zdaniem, warto w tym kontekście skorzystać?

Naszym zdaniem, można korzystać ostrożnie z zagranicznych wzorców, pamiętając jednak o tym, że funkcjonują one w odmiennych systemach prawa. Z uwagi na wagę

zagadnienia decydujące znaczenie powinny mieć „precedensowe” orzeczenia sądów polskich. Skoro jednak dorobek polskiego orzecznictwa jest niewielki, do sprawy samoregulacji należy podchodzić ostrożnie, z właściwą troską o jakość kodeksów i skutki, jakie niesie ze sobą dobrowolne przyjęcie odpowiedzialności.

5.4. Edukacja medialna (umiejętność korzystania z mediów)

5.4.1. W jaki sposób Państwa zdaniem KRRiT powinna wspierać działania z zakresu edukacji medialnej nakierowane na upowszechnienie umiejętności korzystania z mediów w Polsce?

Ogromną rolę w tym zakresie posiada telewizja publiczna. Edukacja społeczeństwa poprzez najpopularniejsze medium posiadające szeroki dostęp do widzów stanowi jeden z głównych celów misji publicznej TVP.

5.4.2. W jaki sposób inne instytucje publiczne oraz podmioty komercyjne i społeczne mogłyby wspierać działania z zakresu edukacji medialnej nakierowanej na upowszechnienie umiejętności korzystania z mediów w Polsce? Proszę podać przykłady takich działań.

Istnieje możliwość nawiązania współpracy z telewizją publiczną również innych podmiotów zainteresowanych popularyzacją idei „media literacy”, w tym placówek edukacyjnych uczelni, instytutów dziennikarstwa”.

Dokument problemowy nr 5 **Promocja europejskiej produkcji audiowizualnej**

5.1. Usługi linearne

5.1.1. Czy monitoringiem przestrzegania obowiązków wynikających z zapewnienia większości czasu nadawania dla utworów europejskich we wszystkich usługach liniarnych powinna zajmować się KRRiT monitorująca nadawców w tym względzie? Jeśli nie to proszę podać jaka instytucja/organizacja powinna Państwa zdaniem tym się zajmować.

Naszym zdaniem, Krajowa Rada jest instytucją, która - zgodnie z praktyką w krajach europejskich - jako organ regulacyjny mediów powinna zajmować się monitorowaniem obowiązków zapewnienia kwot europejskich w programach.

5.1.2. Czy obecne reguły dotyczące rozpowszechniania są odpowiednie dla nowych usług liniarnych? Czy obecne reguły dotyczące ewidencji będą miały zastosowanie?

Należy domniemywać, że poziom regulacji „basic principles” będzie obowiązywał wszystkich dostawców usług.

5.1.3. W jaki sposób zapewnić realizację wymogu związanego z promocją europejskiej produkcji audiowizualnej w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego nie podlegającego obowiązkowi koncesjonowania a pozostającego w polskiej jurysdykcji np. transmisja strumieniowa na żywo (live streaming) czy nadawanie w Internecie (webcasting)?

W przypadku programu nadawanego w systemie liniarnym ogólne reguły przekazu telewizyjnego znajdują zastosowanie. Dyrektywa nie czyni w tej materii żadnych wyjątków.

5.1.4. Jak należy rozwiązać kwestię przechowywania audycji w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego nie podlegającego obowiązkowi koncesjonowania a pozostającego w polskiej jurysdykcji np. transmisja strumieniowa na żywo (live streaming) czy nadawanie w Internecie (webcasting)?

W opisanej sytuacji zbiory archiwalne powinny mieć formę zdigitalizowanych nośników.

5.1.5. Czy możliwość określenia w drodze rozporządzenia KRRiT niższego udziału w programach telewizyjnych audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich powinna zostać rozciągnięta na usługi rozpowszechniania telewizyjnego nie podlegające obowiązkowi koncesjonowania a pozostające w polskiej jurysdykcji np. transmisja strumieniowa na żywo (live streaming) czy nadawanie w Internecie (webcasting)? Jeśli tak, to czy ten udział powinien być określony na takim samym poziomie (26-40%, 29-45%)?

Ustalenie kwot produkcji polskiej jest sprawą wielce kontrowersyjną w świetle zakazu dyskryminowania innych produkcji europejskich i od tej praktyki należałoby odstąpić.

5.2. Usługi na żądanie

5.2.1. W jaki sposób dostawcy usług na żądanie mogą zapewnić promocję europejskich utworów audiowizualnych oraz dostęp do nich?

W tej materii właściwym kryterium może być tylko zawartość katalogów, w których co najmniej 50 procent będą stanowiły europejskie utwory audiowizualne.

5.2.2. Jaka instytucja/organizacja powinna Państwa zdaniem nadzorować i monitorować dostawców usług na żądanie w zakresie promocji produkcji europejskich utworów audiowizualnych?

Naszym zdaniem, jedynie Krajowa Rada może być organem o kompetencjach w zakresie nadzoru i monitorowania usług na żądanie.

Dokument problemowy nr 6 Prawa wyłączne i krótkie relacje audiowizualne

3.1. Czy celowe jest ustanowienie w Polsce „równowaznego systemu, który dzięki innym sposobom pozwoli na istnienie dostępu do wydarzeń na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach” np. poprzez zagwarantowanie dostępu do miejsca, na którym rozgrywa się dane wydarzenie np. mecz sportowy, koncert lub wiec wyborczy, przedstawicielom innych nadawców, niż nadawca który nabył prawa wyłączne do transmisji całego wydarzenia, celem przygotowania przez takich nadawców materiału do przygotowania krótkiej relacji, jako rozwiązania alternatywnego dla udostępniania sygnału nadawcy, który posiada prawa wyłączne do całej transmisji?

Jako zasada powinien funkcjonować system udostępnienia sygnału nadawcy posiadającego prawa wyłączne, w pewnych sytuacjach celowe może się okazać zagwarantowanie innym nadawcom dostępu do miejsca, gdzie rozgrywa się wydarzenie celem sporządzenia nagrania.

3.2. Jak należy określić szczegółowe sposoby i warunki udostępniania krótkich relacji?

Nadawca dysponujący prawami wyłącznymi powinien przedstawić nadawcom ofertę dostępu do krótkich relacji z ważnych wydarzeń będących przedmiotem społecznego zainteresowania.

3.2.1. Jak należy odnieść się do kwestii określenia ram czasowych nadania krótkiej relacji (moment najwcześniejszego i najpóźniejszego dopuszczalnego wykorzystania krótkiej relacji)? Jako datę końcową nadania krótkiej relacji można rozważać w tym kontekście np. upływ okresu 24 godzin od pierwszej emisji?

Zarówno moment najwcześniejszego, jak i najpóźniejszego nadania krótkich relacji powinien być określony przepisami prawa. Upływ 24 godzin od momentu transmisji na żywo jako końcowy moment wykorzystania krótkiej relacji jest za krótki dla jej eksploatacji w celu zaspokojenia potrzeb widowni uzyskania dostępu do ważnych społecznie wydarzeń.

3.2.2. Czy istnieje potrzeba ograniczenia możliwości nadania krótkiej relacji w czasie *prime time*?

Naszym zdaniem ograniczenie to nie powinno mieć miejsca.

3.2.3. Czy istnieje potrzeba dalszego ograniczenia typu audycji informacyjnej, w której krótkie relacje mogą być wykorzystywane?

Określenie audycji jako serwis informacyjny jest właściwe.

3.2.4. Czy jest uzasadnione dopuszczenie powtórnego nadania krótkiej relacji przez tego samego nadawcę, a jeśli tak to pod jakimi warunkami? Jak należy określić liczbę dopuszczalnych emisji krótkiej relacji w programie? Czy istnieją okoliczności uzasadniające dopuszczenie ponownego nadania krótkiej relacji nie mającej już waloru informacji bieżącej, a mającej nadal wartość archiwalną? A jeżeli tak, to w jakich okolicznościach i pod jakimi warunkami?

Naszym zdaniem, powinna istnieć możliwość powtórnych nadań krótkich relacji w ciągu pewnego okresu, zważywszy, iż walor bieżącej informacji nie wyczerpuje się po jednorazowym nadaniu krótkiej relacji. Liczba nadań i okres nadań powinien być określony, natomiast nadawca, który nie jest nabywcą praw wyłącznych nie powinien archiwizować krótkich relacji w celu ponownego nadania.

3.2.5. Czy potrzebne jest łagodniejsze lub bardziej restrykcyjne określenie maksymalnego czasu trwania krótkich relacji niż ma to miejsce w motywie 39 preambuły (czas krótkiej relacji nie powinien przekraczać 90 sek.)?

Czas krótkiej relacji w wymiarze 90 sekund wydaje się właściwe.

3.2.6. Jak należy rozwiązać kwestię przechowywania materiałów programowych wykorzystanych do zrealizowania krótkiej relacji, po jej nadaniu?

Materiały te powinny ulec zniszczeniu.

3.2.7. Jak należy odnieść się do zalecenia sformułowanego w motywie 39 preambuły, mówiącego o tym, że nadawca powinien mieć możliwość skorzystania z prawa do krótkich relacji poprzez pośrednika reprezentującego go w konkretnych przypadkach (np. prasowe agencje informacyjne)?

Jesteśmy przeciwni budowaniu pośrednictwa podrażającego koszty nadań.

3.2.8. Jak należy odnieść się do zalecenia sformułowanego w motywie 39 preambuły: „Zasady takie powinny zostać przedstawione z odpowiednim wyprzedzeniem, zanim nastąpi wydarzenie budzące duże zainteresowanie odbiorców, tak, aby dać innym zainteresowanym podmiotom wystarczający czas na skorzystanie z takiego prawa.”? Jakie kryteria formalne powinna spełniać taka informacja przedstawiana przez właścicieli wyłącznych praw do rozpowszechniania telewizyjnego wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców, dotycząca warunków (w tym kwestii odpłatności) korzystania z krótkich relacji i jaki okres czasu można by uznać za spełniający kryterium „odpowiedniego wyprzedzenia czasowego”?

Nadawca, który nabył prawa wyłączne powinien niezwłocznie przedstawić ofertę dostępu do krótkich relacji. Oferta powinna zawierać cenę, termin związania ofertą, realizację dosyłu sygnału etc.

3.3. Na podstawie jakich parametrów należy określić zasady określania rekompensaty finansowej? Dyrektywa określa jedynie, że ma to mieć miejsce na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach, oraz że nie powinna ona przewyższać dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem. Czy rekompensata powinna ograniczać się do kosztów technicznych i administracyjnych związanych z udostępnieniem przez nadawcę materiałów programowych / sygnału nadawcom pragnącym zrealizować krótka relację?

Cena usługi powinna obejmować koszty techniczne i administracyjne usługi.

3.4. Jakie „względy praktyczne” mogą powodować, że niemożliwe będzie podanie źródła krótkiej relacji (a więc zasadniczo wskazanie nadawcy, który nabył prawa wyłączne do transmisji z danego wydarzenia i udostępnia swój sygnał pozostałym nadawcom dla celów realizacji krótkich relacji) i czy kwestia ta wymaga uszczegółowienia regulacyjnego?

Kwestia ta nie należy do problemów, które wymagają regulacji ustawowej.

Z uwagi na wstępny etap konsultacji nasze odpowiedzi mają charakter ogólny. TVN S.A. przedstawi szczegółowe stanowisko w odniesieniu do projektu zmian prawa polskiego implementujących Dyrektywę „O audiowizualnych usługach medialnych”.

Z poważaniem,

.....
Piotr Walter
Prezes Zarządu TVN S.A.